

Грос-Пітон
Джелюзі Плантейшн
29 березня 2007 року

Кров – це проблема.

Я усвідомлюю це в ту ж мить, як цівка бризкає в обличчя. Кров сочиться крізь волосся на його голові й стікає щелепою на гранітну скелю. Спершу важко скрапує поодинокими червоними плямами, наче дощ перед бурею, а далі тече струмочком, так ніби в тій точці від удару відкрутився кран.

За кілька хвилин до цього мої м'які підошви хлюпочуть багнукою на кінцевому повороті крутого підйому на Пітон. Адреналін вирує, тож нагору я вибігаю майже легко. Ендорфіни ще знадобляться. Вони знеболять і додадуть сил – бо ж униз треба спуститися так само стрімко. Для вбивства необхідні продуктивність, точність і талант. Сподіваюся, що цього вечора зі мною вся трійця.

Він з'являється на видноколі. Дивиться зі скелі в далечінь, а його тінь на тлі вечірнього пругу неначе чорна пантера. Розстеляє на каменистій землі ковдру й ставить на ній пляшку шампанського та два келихи. Позаду прямує за небокрай сонце, заливає спокійні карибські води світлом, затинаючись лиш на яскравому вітрильникові, якого підганяє вечірній бриз.

Тридцять метрів над водою. Пряме падіння, а внизу – мілина. Море не врятує. Я перевіряю це напередодні. Ретельно обмірковую цей вечір заздалегідь. Окрім глибини, розраховую, скільки треба часу, щоб видертися на скелю й повернутися до котеджу. Зворотний шлях вирішую прокласти через курортну смугу. Враховую форс-мажор, як і при кожному плануванні. І, найголовніше, розраховую час, який проведу з ним на скелі. Це не має затягтися.

Зі схованки в кущах підкрадаюся на відстань дотику. Але цього вечора дотик мінімальний. Залишаться докази, зразки волокон і питання в експертів-криміналістів. Моя зброя уможливорює безпечну відстань. Я підіймаю її, на мить зупиняюся, замахнувшись, і різко опускаю, б'ючи по черепу. Прямий удар – сильний. Такого він не очікував і, ймовірно, ніколи не відчував. Окрім струму нейронами його центральної нервової системи, він, напевно, взагалі нічого не відчув. Ні болю, ані страждань. Хіба що він залишався при тямі, коли падав зі скелі. Намагаюся не думати про це.

Одразу ж розумію, що це було занадто. Хотілося оглушити його й зробити безборонним. Натомість мій удар майже вбиває його. Він рефлекторно торкається потилиці й падає навколішки. Я вичікую і спостерігаю, не розуміючи, що далі. Він усвідомлює, що це його кров струменить гранітом скелі, і повагом, хитаючись, підводиться. Перш ніж встигає розвернутися, копаю його ногою в спину, і він зникає. Я не чую падіння, не чую також і сплеску. Не наважуюся підійти до урвища, бо боюся, що хтось помітив, як тіло падає в океан, наче парашутист з нерозкритим парашутом, а тепер гляне, звідки він впав, і побачить, як я виглядаю з-за виступу.

Оглядаю скелю й починаю вигадувати найкращий спосіб усе виправити. Кров розповість не ту історію, яку планувалося змалювати сьогодні вночі. Для рішення вистачає часточки секунди. Криваві сліди на скелі неможливо приховати. Однак потрібно позбутися бризок на моєму обличчі. Розглянувши себе уважніше, я бачу кров на грудях і лівій руці. Моя зброя також заплямована червоним. Яка раптова прикрість – усе через мое завзяття. Немає способу вирішити всі проблеми разом. Обираю найнагальнішу: кров, що стікає по мені. Відвертаюся од призахідного сонця й укритої кров'ю скелі та мчу вниз, до підніжжя, топчучи багно, крізь хащі, по рукотворних східцях із кругляків і бамбука навпростець до котеджу.

Грос-Пітон
Скеля Суфрієр
29 березня 2007 року

Джуліан Кріст піднявся на Грос-Пітон на південному заході Сент-Люсії майже за тридцять хвилин. Сходження на Пітон полюбляли туристи, і він зі своєю групою пройшов цей маршрут напередодні. Однак цього вечора Джуліан піднявся лише на скелю Суфрієр. Це місце він знайшов учора й вирішив, що воно ідеально підходить для споглядання заходу сонця. Сходження на скелю вимагало трохи більше, аніж просто йти стежкою, що звивалася біля підніжжя. Найважча частина – крутий підйом майже п'ятдесятьма сходинками, що їх із кругляків і бамбука побудували місцеві для переходу через глибоку вузьку ущелину.

Оскільки підйом був єдиною серйозною перешкодою на шляху до скелі Суфрієр, решта подорожі скидалася на спокійний вальс брудною стежкою. Іноді проглядали проблиски Карибського моря і Джелюзі Плантайшн. Сходження було мальовничим, проте аж біля розчищеної прогалини Джуліан зрозумів, що для свого плану обрав бездоганне місце. Він скинув наплічник і розстелив на гладенькому граніті ковдру. Перед ним розкинувся незайманий вид на затоку Пітонс. Десь за сорок хвилин сонце з безхмарного синього неба зайде за обрій.

Джуліан зиркнув на годинник. Для успіху слід усе ідеально підготувати. Станом на сьогодні Джуліан майже все зруйнував. Несправедливо звинувачував її – а поза тим, це саме він приходив дещо. Але цього вечора вони помиряться. Він дістав з наплічника два келихи й відкрив пляшку шампанського «Вдова Кліко». Корок дугою злетів у повітря і зник за скелею. Джуліан спостерігав за польотом корка, а всередині все переверталось.

Удвадцятьє з початку сходження на Грос-Пітон, він перевіряв вміст кишені, аби впевнитися, що нічого не загубив.

Підготувавшись, Джуліан стояв біля ковдри й милувався сонцем, що сідало за обрій. Затокою плив яскравий вітрильник, і бриз підганяв його. Праворуч унизу виднілися «Цукровий берег» і купка людей, які зібралися подивитись на захід сонця. Він не бачив красивішого місця на землі, аніж це.

За спиною хруснуло, і Джуліан здивувався: як це вона так непомітно піднялася на скелю. Перш ніж ця думка спонукала його повернутися, він відчув удар. Його тіло здригнулося, і від шоку час уповільнився, а рухи стали пригальмованими, так наче пливеш в олії. Лише кров, що просочувалася крізь волосся на голові, повернула його до реальності. Джуліан торкнувся потилиці, спробував випростати руку і впав на коліна. Стоячи навколішках, він бачив, як кров стікає на гранітну скелю, коли він нахиляється: наче художник розбризкує фарбу на полотно. Сонце освітило його руку, пальці засяяли, наче червоні зубці, і, здавалося, належали комусь іншому.

Джуліан підвівся і, хитаючись, двічі ступнув назад і один раз убік, намагаючись обернутися. Сильний удар — ногою в спину — скрутив йому карк, і Джуліан впав зі скелі. Він відчув, як у животі все перевертається, як тоді, коли спостерігав за польотом корка від шампанського. Усе, що він побачив, це розмиту гору й пишну зелень, а через три секунди океан, який поглинув його.

Вище, на скелі Суфрієр, сонце над вечірнім пругом осяяло пролиту кров і на граніті з'явилася тінь від пляшки шампанського й двох келихів. Вони витягнулися на повну, три неживі предмети, вбираючи в себе усю темряву від тіні на яскравому сонці, доки за годину не зблякли, а далі розчинилися й зникли зовсім.

*Зал судового засідання
Високий суд Сент-Люсії
Дев'ять місяців по тому*

Репортерка каналу NBC стояла перед камерою з мікрофоном у руці на тлі Високого суду Сент-Люсії. Оператор почав рахувати: «Три, два, один», — і подав знак.

— Нам щойно повідомили, що повернулися присяжні в справі Грейс Сіболд. Дев'ять довгих місяців родина Джуліана Кріста, вбитого у Сент-Люсії в березні, шукала справедливості. Студента четвертого курсу Нью-Йоркського медичного коледжу було знайдено мертвим вранці тридцятого березня. Його винесло хвилями на популярний «Цукровий берег», куди він з однокурсниками приїхав відпочити на весняних канікулах і відсвяткувати весілля друга. Спершу вважалося, що він випадково впав з однієї зі скель Пітонів, але детективи швидко запідозрили вбивство. За два дні з початку розслідування однокурсницю й дівчину Кріста, Грейс Сіболд, було заарештовано за підозрою у вбивстві. У Високому суді Сент-Люсії йшов напружений, а інколи й запеклий процес. Сьогодні долю Грейс Сіболд вирішать дванадцять присяжних.

Репортерка приклала палець до вуха.

— Як я вже сказала, повернулися присяжні. Ми зайдемо всередину, аби ви почули вирок.

Знімальна група зайшла до судової зали, переповненої глядачами, які вишикувалися вздовж лав, наче під час недільної церковної служби. Репортери й оператори із CNN, BBC і FOX News юрмилися біля задньої стіни. Присяжні розсілися, і зала наповнилася мовчазною тривоگوю, серед якої час від часу чулося клацання об'єктивів: фотографи намагалися зняти кожний жест і вираз обличчя. Тишу раптом розчахнули двері, і констебль завів Грейс Сіболд до зали. Преса оскаженіло завертілася:

усі хотіли зробити найкращий знімок загадкової дівчини, за описами журналістів блискучої лікарки в майбутньому й безжальної вбивці в одній постаті.

Констебль підвів Грейс до її адвоката, який сидів за столом перед суддею. Захисник підвівся й зашепотів Грейс на вухо. Вона ледь помітно кивнула. Суддя закликав залу до порядку, тричі гучно стукнувши молотком.

– Високий суд Сент-Люсії, Південний округ, справа Сент-Люсії проти Грейс Сіболд, – він подивився на присяжних. – Старшино, чи дійшли ви одностайного рішення у цій справі?

– Так, ваша честь, – відповів чоловік середнього віку, тримаючи тонку папку.

Констебль забрав папку в старшини присяжних і передав судді. Той поклав її перед собою. Далі відкрив і мовчки прочитав вирок; його обличчя залишалося незворушним. Потім суддя подивився в натовп.

– Прошу всіх присутніх тут цього ранку поважати Високий суд і утриматися від емоційних реакцій після винесення вироку. Окрім того, я звертаюся до ЗМІ й прошу залишатися в прес-зоні та не перетинати огорожу.

Суддя глянув на вирок, зробив паузу й подивився на Грейс Сіболд.

– Міс Сіболд, підведіться, будь ласка.

Грейс встала. У лункій тиші її стілець пронизливо скрипнув по плитці підлоги.

– У справі Сент-Люсії проти Грейс Сіболд, – промовив суддя, – за звинуваченням в умисному вбивстві, суд присяжних визнає підсудну... винною.

Заолою прокотився шум оплесків родини Джуліана Кріста й вигуків підтримки батькам Грейс Сіболд, які сопіли й плакали.

– Грейс Сіболд, за наказом Високого суду вас визнано винною в умисному вбивстві й буде відправлено до виправної установи Борделе до призначення покарання. Міс Сіболд, чи повністю ви розумієте звинувачення, висунуте проти вас, та можливе покарання за скоєне?

Ґрейс пробурмотіла ледь чутне «так».

– Ви маєте право звернутися до суду присяжних.

Ґрейс похитала головою й знову пробурмотіла. «Ні».

Суддя тричі грюкнув, коли адвокат Ґрейс Сіболд спробував підтримати її. Тіло Ґрейс обм'якло, і вона всією вагою навалилася на адвоката, тож він перекинув її на той-таки дерев'яний стілець, що до цього порушив тишу судової зали. Констебль швидко підійшов до Ґрейс й узяв її під руки, щоб відвести за ґрати.

Хоч суддя не припиняв стукати молотком, репортери викрикували питання вслід Ґрейс, яку виводили із зали суду.

– Ґрейс, ви дійсно зробили це?

– Ви винні?

– Чи оскаржуватимете ви це рішення, Ґрейс?

– Чи жалкуєте ви про скоєне?

– Ви хочете сказати щось родині Джуліана?

Один особливо впертий проліз до огорожі, перекинувся через перила з червоного дерева, щоб якомога ближче бути до дверей, до яких констебль вів Ґрейс.

– Ґрейс! – наполегливо вигукнув він, привернувши її увагу. Дівчина подивилася на нього. Коли їхні очі зустрілися, репортер перекинув мікрофон через огорожу, зменшуючи відстань до неімовірних тридцяти сантиметрів.

– Чому ви вбили Джуліана?

У відповідь на пряме запитання репортера Ґрейс лише кліпнула. Констебль відштовхнув мікрофон убік і провів дівчину крізь двері, лишаючи позаду репортерів, що кричали й клацали камерами.